

[Glønborg]

og det har vi gjort ved at sætte bundgrænsen for topskatten lidt lavere. Det betyder ikke, at flere kommer til at betale topskat; det betyder, at nogle af dem, som vi egentlig havde tænkt skulle slippe, alligevel kommer til at betale denne topskat. Disse ordninger vil i lidt højere grad ramme lønmodtagere med højere indkomster, og så har vi til gengæld lavet nogle lettelser for erhvervslivet. Det er et rigtigt princip, synes vi fra Kristeligt Folkepartis side.

Så synes jeg, det er interessant, at hvis vi lægger alt dette her ud for en neutral domstol – og lad så pressen være denne neutrale domstol – kan vi se, at Berlingske Tidende den 17. juni kommer med overskriften »9 ud af 10 vinder på skattereform«, og det er jo vældig godt. Så er det naturligvis rimeligt, at nogle spørger: Hvem er så den 10., som ikke vinder? Nogle har slået vældig meget på, at det er dem med de laveste indkomster, hvor Berlingske Tidende har fundet ud af og regnet sig frem til, at 17.000 familier med under 100.000 kr. i årlig indkomst vil blive lidt dårligere stillet.

Her må vi selvfølgelig sige, at hvis man har en indkomst på under 100.000 kr. årligt, har man virkelig et problem. Det betyder selvfølgelig også, at man heller ikke kan være den store skattebetaler, og derfor må vi se i øjnene, at skal man hjælpe disse 17.000 familier på en eller anden måde, er en skattereform næppe det mest velegnede instrument til at løse problemerne med. Derfor må vi så resignere og sige, at her er altså nogle, som vi ikke har kunnet hjælpe med skattereformen; men vi erkender selvfølgelig, at her har samfundet et problem, som måske skal løses på en anden måde.

Så bliver der også henvist til, at de fleste af disse én ud af hver 10 er unge mennesker, som bor hjemme og har et lavtlønnet job. De har ikke været vant til at skulle betale skat, men de bliver nu ramt af arbejdsmarkedsbidraget – 5 pct. i første omgang, stigende til 8 pct. Og jeg må sige meget ligeud, at det kan jeg ikke have ondt af; jeg tror såmænd, det er meget sundt, at disse unge mennesker lærer, at når man begynder at tjene penge, skal der altså også svares lidt til samfundets drift, og det er en ganske pæn måde at begynde på.

Jeg synes også, det var interessant at læse den opstilling, som Berlingske Tidende havde lavet samme dag, hvor man sammenligner den nye kurs fra i år med tankerne i »Økonomisk

reform« fra oktober 1989, da statsministeren hed Poul Schlüter. Jeg synes, det har været meget interessant at se, hvor mange sammenfald der er – både med hensyn til arbejdsmarkedsbidrag, nedsættelse af marginals-katten, selskabsskatten, grønne afgifter, fradragssanering og udgiftspolitik.

Det er også meget interessant, at Berlingske Tidende har regnet sig frem til, at ud fra en samlet finanspolitisk betragtning vil Nyrupregeringens nye kurs give et midlertidigt spark til samfundsøkonomien i form af en finanspolitisk lempelse på ca. 12 mia. kr. i 1994, og i 1998 skal reformen være fuldt finansieret. I »Økonomisk reform« fra oktober 1989 tales der om et samlet finanspolitisk spark til samfundsøkonomien i form af en midlertidig finanspolitisk lempelse på ca. 3 mia. kr. i 1993-niveau gennem nogle år. Så når man sætter sig ned på en borgerlig avis og regner på det hele, kan man altså finde frem til, at der ikke er så kæmpe-mæssig forskel på Schlüterregeringens planer og de planer, som vi nu har lagt frem på de nævnte områder.

Jo flere af den slags opstillinger, der kommer frem, jo mere hult lyder det, når Venstre og Konservative har besluttet sig til, at denne reform skal nedgøres og nu skal vi i regeringspartierne have tæsk for det, vi har lavet, og vi skal hverken levnes hæder eller ære. Men vi må jo leve med, at Venstre og Konservative ikke vil give os ære; så kunne vi jo tage den selv og så regne med, at befolkningen vil indse, at dette her er både nødvendigt og rimelig godt.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Hr. Glønborg lagde for et øjeblik siden hovedet på skrå og hældte vand ud ørerne, idet hr. Glønborg talte om, at man efter henvendelser fra erhvervslivet havde rettet på nogle af de indgreb, der var over for erhvervslivet.

Hr. Glønborg nævnte som et eksempel, at man havde gjort en strålende indsats i forbindelse med ejendomsavancebeskatningen, således at landbruget nu blev væsentligt lettet. Det tror jeg landbruget er tilfreds med, og det siger vi andre da også tak for, men når hr. Glønborg taler om hulhed, så må jeg altså stille et meget stort spørgsmål til hr. Glønborg: Hvorfor gælder denne ændring kun for landbruget, hvorfor gælder den ikke for håndværk, for småindu-